

regiment Douglas Oranje, in het prinsgezinde Arnhem. En zij kon zich niet weerhouden een gedeelte van dien brief mede te deelen, waarin haar beminde beschreef hoe hij en eenigen zijner kameraden gedurende de dagen, gevolgd op het pas verlopen geboortefeest van den prins, eens flink hadden huis gehouden onder die dondersche patriotten; zij waren, door wien wisten ze niet, ruim op jenever onthaald en er toen op los gegaan, bij welke gelegenheid Aagts dragonder er in geslaagd was de vrouw van den andersdenkenden herbergier Limpers, wiens glazen en inboedel zij vooraf kort en klein hadden geslagen, aan de hand te wonden. Aagt had lang geaarzeld eer zij dit verhaal ten beste gaf; zij wist dat de dokter niet gaarne van dergelijke straat-schenderijen, door welke der partijen ook bedreven, hoorde gewagen. Doch de verleiding om de heldendaden van den veroveraar haars harten in wijder kring, dan eigen boezem opleverde, te verspreiden, was Aagt te sterk geweest, en nu zij het kwijt was, volgde zij gewillig de beide dames, den dokter alleen latend, die terugdacht aan wat hem door zijn Utrechtschen schoonzoon omtrent den kastelein van *de Pot* was geschreven en tot de slotsom kwam, dat beide partijen zich in hare uitingen wel eens het een en ander te verwijten hadden.

Daarop begaf hij zich naar zijn studeerkamer en begon de aantekeningen uit zijn dokterspraktijk na te kijken, hetgeen hij geregeld eens per maand deed, ten einde de herinnering aan dat voor hem zoo aangename levenstijdvak niet te verliezen. Dan verreezen zij weder allen voor zijn geest, de patiënten van vroeger, ernstige en lichte, ware en ingebeelde. De herleving der laatsten verschaft hem niet de minst welkome oogenblikken. Daar was mijnheer A., die hem telkens liet roepen als hij een aanval van podagra had, doch alleen om te verklaren dat hij niet innemen kon en medicineeren in zijn geval ook niet baatte; dat het podagra zijn zes weken hebben moest. Freule B., die zoo met vapeurs geplaagd was, soms op vijf of zes plaatsen te gelijk, of ze met spelden en naalden gestoken werd, en die maar geen *assa foetida* wilde gebruiken omdat het haar te gemeen was. Mevrouw C., die in veertien dagen zeventien verschillende recepten had gebruikt en in een boek de werking dier medicijnen van uur tot uur had opgeteekend. Mijnheer D., die gewoon was met vrouw en kinderen in het voorjaar het bloed te zuiveren en hem vroeg daarvoor wat op te schrijven. Het heele gezin was een voorbeeld van gezondheid en de dokter had het dan ook volstrekt onnoodig gevonden het te doen innemen, waarop de man boos geworden was en gezegd had zoo aanstonds naar den apotheker te zullen loopen, die hem wel ras eenige flesschen van een lekkeren bloedzuiverenden drank zou tehuis zenden.

Hiër werd de heer des huizes gestoord door de komst van den schoenmaker, die hem een paar nieuwe laarzen kwam aanmeten. De man klaagde danig over de slechte tijden en de concurrentie in zijn vak; wanneer nu slechts, zeide hij, geadverteerd werd dat op de Haagsche kermis niet zou mogen worden ingebracht eenig schoenmakerswerk, ten platten lande gemaakt en particulierlijk niet het zoogenaamde Langstraatswerk. Daardoor toch zou, dorst hij meenen, de Haagsche schoenmakerij geheel te gronde gaan. Doch